

Η Μάνα...

/ Γενικά

Το πρώτο πρόσωπο που βλέπουμε, μόλις ανοίξουμε για πρώτη φορά τα μάτια μας στο πρωταντίκρυσμα της ζωής είναι αυτό της Μητέρας ... Στην αγκαλιά της το παιδί, βρίσκει ασφάλεια. Στα χέρια της αισθάνεται αφοβία. Για ένα μωρό, όλος ο κόσμος του, είναι η Μάνα. Η ίδια Μάνα, που θα το δει με καμάρι να μεγαλώνει, εκείνη που θα σταθεί με αγωνία στο προσκεφάλι του όταν το παιδί άρρωστο δέχεται τις δικές της φροντίδες, που αγωνιά προσευχόμενη μπροστά στα εικονίσματα για το παιδί, της με μια προσευχή, που στηρίζει το παιδί, στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του ακόμα και αν το ίδιο δεν μπορεί να το καταλάβει.

Η Μάνα, που πολλές φορές γίνεται ο κυματοθραύστης των δικών μας κυμάτων. Των κυμάτων της δικής μας ζωής... Η Μάνα, που θα δεχθεί τον πικρό μας λόγο με το ίδιο χαμόγελο που θα δεχθεί και τον γλυκό! Η Μάνα, που είναι έτοιμη, να δώσει ακόμα και την ζωή της για το παιδί της. Η ίδια, που λευκασμένη πλέον από τα χρόνια της ζωής, κλείνει για πάντα τα μάτια της, αλλά πριν τα ασφαλίσει, κρατά για πάντα την εικόνα του παιδιού της στην καρδιά της...

Η Εκκλησία μας τιμά πάντοτε, κάθε μέρα, κάθε ώρα και κάθε στιγμή την Μάνα! Την τιμά, στο πρόσωπο της Μεγάλης Μάνας, της Παναγιάς μας. Και σήμερα, την ημέρα της Μεγάλης Εορτής της Υπαπαντής, παρ' ότι Δεσποτική Εορτή, τιμάται η Μητέρα Του Δεσπότη Χριστού! Στο πρόσωπο Της, γιορτάζει διαχρονικά η Μητέρα, εκείνη που στέκει δίπλα στο παιδί της από την στιγμή που θα το φέρει στον κόσμο. Το πονεμένο δάκρυ της γίνεται πληγή που δεν κλείνει, αν συμβεί να φύγει πριν από εκείνην το παιδί της.... Η Μάνα, όσο και αν μεγαλώσει το παιδί, Μάνα σεβαστή και αγαπημένη παραμένει. Το ίδιο παιδί που αποζητά την μητρική αγκαλιά στα παιδικά

του χρόνια, την ίδια αγκαλιά αποζητά ακόμα και όταν τα γερασμένα χέρια της μητέρας είναι απλά κοντά του, ακόμα και αν δεν μπορούν χάριν του πανδαμάτορα χρόνου να το προστατέψουν.

Ακόμα και έτσι όμως, δεν παύει να λειτουργεί προστατευτικά η προσευχή της. Μια προσευχή, που βγαίνει από την καρδιά της και πάει κατευθείαν στον Θρόνο του Θεού. Κάποτε, ο γέρων Επίσκοπος της Φλώρινας ο μακαριστός π. Αυγουστίνος είχε πει: » Το γάλα που θηλάζει η Μάνα το παιδί για να το μεγαλώσει, είναι το αίμα της, που γίνεται ζωή για την ζωή του παιδιού της. Όσα χρόνια λοιπόν και να περάσουν, ακόμα και όταν η Μάνα σιωπηλή αλλά πάντοτε χαμογελαστή κοιτά μέσα από την φωτογραφία της το παιδί, Μάνα γλυκιά και αγαπημένη παραμένει για το παιδί που όσα χρόνια και να περάσουν δεν ξεχνά , δεν πρέπει να ξεχνά, πως οφείλει σε εκείνην τα πάντα. Αλίμονο σε εκείνον που ξεχνά, πάντοτε υποφέρει...

Όταν διακονούσα την Εκκλησία μας, στην Αθήνα, εκεί στην ενορία υπήρχε ένας »Οίκος ευγηρίας«, ένα γηροκομείο... Χώρος αποθήκευσης δηλαδή, όσων περισσεύουν από τα σπίτια τους... Κλήθηκα να μεταλάβω τους ηλικιωμένους. Μετά την εκτέλεση του καθήκοντος μου, πήγα ξανά να τους δω σε κάποια άλλη στιγμή. Μου είχε κινήσει την περιέργεια μια γερόντισσα που είχε γεμίσει τον τοίχο του δωματίου της με φωτογραφίες των παιδιών και των εγγονών της.

Κάθισα κοντά της και μιλήσαμε. Τα δάκρυα μου, ακολουθούσαν τα δικά της. Της είχαν πει πως θα την πάνε για λίγες ημέρες να ξεκουραστεί σε ένα ωραίο μέρος.... Να βάψουν το δωμάτιο της στο σπίτι και να την ξαναφέρουν μετά! Εκείνη κατάλαβε... Πριν φύγει, μέσα στην βαλίτσα με τα λιγοστά προσωπικά της αντικείμενα και τα ρούχα της, πήρε μαζί της, τις φωτογραφίες του παιδιού και των εγγονών της.... Την πήγαν στο γηροκομείο και από τότε την ξαναείδαν στο φέρετρο, την ημέρα της κηδείας της... Εκείνη όμως, δεν έπαψε να τους κοιτά με αγάπη! Κάθε μέρα που άνοιγε τα μάτια της τους κοίταζε στις φωτογραφίες.... Και ήταν η τελευταία εικόνα που κράτησε για πάντα μαζί της, όταν έκλεισε τα μάτια της εκεί, στο δωμάτιο ενός οίκου ευγηρίας....

Θέλοντας να κλείσω τούτες τις φτωχές γραμμές ,αφιέρωμα τιμής, αγάπης και σεβασμού στην κάθε Μητέρα, μεταφέρω, ένα συγκινητικό ποίημα που συνέγραψε ο πολιτικός και λογοτέχνης Άγγελος Βλάχος (1838-1920). με τίτλο:´´ Η καρδιά της Μάνας» . Με αυτό θα κλείσω τις σκέψεις μου και τους στοχασμούς μου, για το Ιερό Πρόσωπο της Μητέρας, της Μάνας που το βλέμμα της, ακόμα και μετά θάνατον μας συνοδεύει...

Η καρδιά της Μάνας

Ένα παιδί, μοναχοπαίδι αγόρι,

αγάπησε μιας μάγισσας την κόρη.

- Δεν αγαπώ εγώ, του λέει, παιδιά,

μ' αν θέλεις να σου δώσω το φιλί μου,

της μάνας σου να φέρεις την καρδιά
να ρίξω να τη φάει το σκυλί μου.
Τρέχει ο νιος, την μάνα του σκοτώνει
και την καρδιά τραβάει και ξεριζώνει.
Και τρέχει να την πάει, μα σκοντάφτει
και πέφτει ο νιος κατάχαμα με δαύτη.
Κυλάει ο νιος και η καρδιά κυλάει
και την ακούει να κλαίει και να μιλάει.
Μιλάει η μάνα στο παιδί και λέει:
– Εχτύπησες, αγόρι μου; και κλαίει!

Πηγή: plus.google.com